

Preken – Messe hos Åpen kirkegruppe 4.oktober

Prekentekest Matteus 14:22-33

Jesus går på vannet

²² Straks etter fikk han disiplene til å gå i båten og dra i forveien over til den andre siden, mens han selv sendte folket av sted. ²³ Da han hadde gjort det, gikk han opp i fjellet for å være for seg selv og be.

Da kvelden kom, var han der alene. ²⁴ Båten var allerede langt fra land, og den kjempet seg fram i bølgene, for det var motvind. ²⁵ Men i den fjerde nattevakt kom han til dem, gående på sjøen. ²⁶ Da disiplene fikk se ham der han gikk på vannet, ble de skrekkslagne. «Det er et gjenferd!» sa de og skrek av angst. ²⁷ Men i det samme talte Jesus til dem: «Vær ved godt mot! Det er jeg, vær ikke redde!»

²⁸ Da sa Peter til ham: «Herre, er det deg, så si at jeg skal komme til deg på vannet.» ²⁹ «Kom!» sa Jesus. Peter steg ut av båten og gikk på vannet bort til Jesus. ³⁰ Men da han så hvor hardt det blåste, ble han redd. Han begynte å synke, og ropte: «Herre, berg meg!» ³¹ Straks rakte Jesus hånden ut og grep fatt i ham og sa: «Du lite troende – hvorfor tvilte du?» ³² Så steg de opp i båten, og vinden stilnet. ³³ Men de som var i båten, tilba ham og sa: «Du er i sannhet Guds Sønn!»

Jeg er en seiler på livets hav.

Det er litt vemodig å stå her foran dere i dag, det at vi kan feire gudstjennestefellesskap i fred og ro, er jo ingen selvfølge. Det er ikke tilfeldig at jeg har valgt denne teksten for å preke for dere i dag.

Fortellingen om Jesus som går på vannet, og får Peter til å komme ut til ham, selv om sjøen er urolig, er en fortelling som mange store teologer, og tenkere, som Luther og Augustin har prekt over. Nå er jeg verken en stor teolog, eller en stor tenker. Men jeg har noen enkle betraktninger knyttet til nettopp denne fortellingen. Fordi, dette er en tekst som har gitt meg mye håp, det er en tekst som rommer noen helt sentrale momenter ved den kristne tro.

Jeg er en seiler på livets hav, på tidens skiftende bølge, slik lyder første strofe i salmen vi skal syngre rett etter preika. Jeg vet ikke med dere, men for min egen del, så kjenner jeg veldig på nettopp dette. Det er ingen

selvfølge at vi er samlet her i dag, det er det mange som har kjempet hardt og lenge for! Mange anser det som en trussel at skeive også kan samles til et trygt kristent fellesskap omkring guds ord, sakramentene, sangen og bønner.

Som skeiv, vet jeg alt for godt hvordan ting har vært, hvordan ting er og hvordan ting kan bli. På mange måter så er minoriteter ofre av tidens skiftende bølge, bølger som har bidratt til endring til det bedre, men også kan snu og gjøre ting verre. En skal ikke se lengre enn til våre naboer i øst for å se en helt annen virkelighet for blant annet skeive.

Så hvor er den trygge havnen, eller ankerpunktet ute i stormen?

Håpet ligger hos Jesus og det kristne fellesskapet, men det er også noen utfordringer knyttet til dette, men det kommer jeg tilbake til. Vi kan tenke oss at vi sitter i samme båt, i samme kristne fellesskap, mens det stormer rundt oss, livet kan bli utrygt, vi kan oppleve at det vi bærer på blir for tungt for oss å bære, bølgene slår opp rundt oss og truer med å dra båten ned i mørket. Vi har hverandre, men kan fremdeles kjenner på redsel, og usikkerhet. Stormen kan bli for voldsom og kantre hele båten.

Fellesskapet kan være godt å ha, men det trenger et ankerpunkt, og ankerpunktet, eller den trygge havnen er Jesus. Han som i denne fortellingen og i andre steder i evangeliet, stiller stormen som er rundt disiplene, slik at det blir trygge.

Men hva da hvis vi opplever at stormen fortsetter? At ting blir for mye?

Fortellingen tar en eksepsjonell vending: Peter, Jesus sin yndling, han sier: «Herre, er det deg, så si at jeg skal komme til deg på vannet.»²⁹ «Kom!» sa Jesus. Peter steg ut av båten og gikk på vannet bort til Jesus.³⁰ Men da han så hvor hardt det blåste, ble han redd. Han begynte å synke, og ropte: «Herre, berg meg!»³¹ Straks rakte Jesus hånden ut og grep fatt i ham og sa: «Du lite troende – hvorfor tvilte du?»

Peter tviler, tross det han opplever, på tross av det helt uforklarlige og mirakuløse. Peter tviler, fordi uværet og bølgene blir for mye, og tvilen tar hold om ham. Men han roper ut sin nød, og Jesus griper fatt i ham.

Jeg nevnte innledningsvis at denne fortellingen gir meg håp, den har gitt meg mye håp, fordi det er en nådens kjærlighetserklæring til oss. Vi kan møte Jesus i fellesskapet, enten det stormer rundt oss, eller det er stille, vi kan gå alene på sjøen når vi makter det, og vi kan tvile eller oppleve den urolige sjøen gripe fatt i oss, men likevel bli berget. Vi kan rope ut vår nød til Gud, og han griper fatt i oss, selv om vi måtte tvile, være urolige eller miste fotfeste.

For meg er det et håp, at det uansett finnes en skaper som alltid er beredt til å strekke ut hånda til meg, som jeg kan gi meg ly, når tidens skiftende bølge slår rundt meg og gjør meg usikker, en skaper, som ser meg, som den jeg er. Selv om andre mennesker ikke vil det.

Men det er også en utfordring i denne teksten, en som mange mennesker har kjent på, hva skjer når mennesker tar Jesus sin plass? Når en pastor, prest, ett familiemedlem, eller en felles kristen tar plassen til Jesus og later til å rekke ut en hånd, når man roper ut sin nød? Når den utstrakte hånden ikke kommer med nåde, men med en baktanke om å geleide deg tilbake til skapet, eller til å prøve å endre den du er skapt som.

Vi skal være varsomme mot mennesker som vil ta Guds plass, mot dem som kommer med absolutte svar og sannheter, som vil undertrykke og avvise erfaringer om kjærlighet.

Når det stormer rundt som verst i livet og du trenger en å holde deg fast i, når du roper ut, så er det hånden som ikke stiller krav, som er Jesus, han som vil at du skal stige i båten hos andre mennesker som er like forskjellige og ulike som deg selv, men som sammen med hverandre og Jesus er trygt.

Vi er seilere på livets hav, verden endrer seg, tiden viser oss at mye er usikkert. Men det som er sikkert, er at det vil alltid være en hånd som strekker seg ut til deg, som er klar til å gripe fatt i deg og holde deg over

bølgene, dersom du føler at du faller, eller at stormen blir for vanskelig til å klare alene.